

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2010. december 8. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A folytatólagosan elkövetett bujtogató vétsége és más bűncselekmény miatt a **vádlt** ellen indult büntető ügyben a Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsa 2010. április 29. napján kihirdetett Kb.IV.109/2009/37. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott cselekményeit 2 rb folytatólagosan elkövetett bujtogató vétségének (Btk.357.§ (1) bekezdése) **minősíti**.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsa a 2010. április 29. napján kihirdetett KB.IV.109/2009/37. számú ítéletével a vádlottat a Btk.357.§ (1) bekezdésébe ütköző folytatólagosan elkövetett bujtogató vétsége miatt 400 napi tétel, napi tételenként 400 Ft pénzbüntetésre és lefokozásra ítélte. Rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére, annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról és kötelezte a vádlottat 185.819 Ft bűnügyi költség megfizetésére. A fennmaradó 153.169 Ft bűnügyi költség tekintetében megállapította, hogy azt az állam viseli.

A katonai ügyész a tárgyaláson a vádlott terhére súlyosabb büntetés - felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása - érdekében fellebbezést jelentett be. Mellékelte fellebbezésének írásbeli indokolását, mely szerint az elsőfokú katonai tanács helyesen állapította meg a tényállást, azonban tévedett, amikor folytatólagosan elkövetett bujtogató vétségében állapította meg a vádlott bűnösségét, mivel a folytatólagosság törvényi előfeltételei közül a rövid időközökben való elkövetés nem teljesült. Ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlottat 2 rendbeli folytatólagosan elkövetett bujtogató vétségében mondja ki bűnösnek és vele szemben végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés büntetést alkalmazzon. Az elsőfokú bíróság ugyanis nem értékelte kellő súllyal, hogy a vádlott 2009. évben megvalósított cselekményeit már annak tudatában fejtette ki, hogy ellene hasonló cselekmények miatt büntetőeljárás van folyamatban.

A vádlott és védője felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést a tárgyaláson. A védő csatolta fellebbezésének részletes indokolását is, mely szerint a vádlott

terhére rótt cselekmény nem bűncselekmény és az sem bizonyított, hogy azt a vádlott követte volna el. Jogi álláspontja szerint a vádlott a rendőrségen beosztást a vádirattal érintett időszakban nem töltött be, mert főtitkáráként rendelkezési állományba került, ezért semmilyen szolgálati feladatot nem látott el. Ebből adódóan a vádlott nem tekinthető a jelen bűncselekmény elkövetése szempontjából katonának. A vád tárgyává tett cselekménnyel összefüggésben azt fejtette ki, hogy a vádlott feladatából adódóan, érdekérvényesítő tevékenységével összefüggésben fogalmazott meg olyan értékítéleteket, amelyek egyben a véleménynyilvánítás alkotmányos alapjogának gyakorlását jelentette. E körben utalt az Alkotmány vonatkozó rendelkezéseire, amely alapjogként határozza meg a szabad vélemény nyilvánítást. Kifejtette, hogy a szakszervezeti tevékenység magába foglalja azt a lehetőséget, hogy a vádlott szakszervezeti vezetőként bírálatát megfogalmazza, hiszen a szakszervezet egyik fő feladata éppen ez. Amennyiben az Alkotmány, illetve a vonatkozó jogszabályok rendelkezései ellenére a rendőri szakszervezet vezetője nem adhatna hangot azoknak a visszaéléseknek, amelyeket észlel, úgy a szakszervezeti munka kiüresedne és rendeltetését nem töltené be. Ezért álláspontja szerint az Alkotmány rendelkezéseit is figyelembe véve a vádiratban írt cselekmény miatt a vádlott felelősségre nem vonható. Felhívta arra is a figyelmet, hogy a szakszervezeti honlapon közzétett cikkekben írtak határon belül maradtak, az az a cikk írója nem vádolt senkit bűncselekmény elkövetésével, az érdekérvényesítés eszközeit felhasználva a szakszervezeti feladatokon nem terjeszkedett túl. Ezen kívül felhívta a figyelmet arra is, hogy az eljárás adatai nem tártak fel olyan egyértelmű bizonyítékot, amely azt támasztotta volna alá, hogy a vádlott elkövette, akár eshetőleges szándékkal is a vádiratban megjelölt cselekményt, nincs ugyanis kizárva annak elvi lehetősége, hogy az iratokat egy katonának nem minősülő személy a vádlott megkérdezése nélkül tette fel a honlapra. Ennek valószínűségét az is alátámaszthatja, hogy a vádlott semmilyen számítástechnikai ismerettel nem rendelkezik. A védő beadványában több eljárási hibát is az elsőfokú bíróság terhére rótt. Álláspontja szerint nem megfelelően került kézbesítésre a vádirat védenre részére, mivel azt az illetékes parancsnokának küldte meg a bíróság. Kifogásolta, hogy a Budapesti Katonai Ügyészségnek a jelen ügyben nem volt illetékessége, álláspontja szerint a vádemelésre a Kaposvári Katonai Ügyészségnek, az ügy elbírálására pedig a Somogy Megyei Bíróság Katonai Tanácsának lett volna illetékessége. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy az elsőfokú eljárás nem volt pártatlan, a korábban bejelentett elfogultsági indítványait továbbra is fenntartotta. Fenntartotta továbbá azt a kérelmét, hogy az ügyben az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárása szükséges, illetve az Alkotmánybíróság megkeresése. Az általa előterjesztettek alapján elsődlegesen a vádlott bűncselekmény hiányában történő felmentésére, másodsorban bizonyítottság hiányában történő felmentésére tett indítványt. Amennyiben ezen indítványai nem foghatnának helyt, úgy az ítélet hatályon kívül helyezése mellett a Somogy Megyei Bíróság Katonai Tanácsának új eljárás lefolytatására történő utasítását indítványozta.

A Katonai Fellebbviteli Ügyészség a Kf.III.69/2010. számú átiratában a katonai ügyész fellebbezését kiegészítéssel tartotta fenn. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, amely felülbírálatra alkalmas.

Egyetértve az ügyészi fellebbezésben foglaltakkal, indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlott cselekményeit 2 rb. folytatólagosan elkövetett bujtogatás vétségének minősítse. Mindezek alapján az általános megelőzés követelményeire tekintettel a vádlottal szemben végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett fogházbüntetés kiszabására tett indítványt. Álláspontja szerint a vádlott cselekményével méltatlanná vált a rendfokozat viselésére, ezért egyetértett az elsőfokú bíróság által alkalmazott katonai mellékbüntetéssel. Ezért az ítélet egyéb rendelkezéseinek helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen a Katonai Fellebbviteli Ügyészség jelen lévő képviselője az átiratában foglaltakat és az ügyészi fellebbezést továbbra is fenntartotta. Álláspontja szerint a vádlott elkövette a bujtogatás vétségét, ugyanis a Btk. alapján katonának minősül, hiszen állományviszonya fennállt, ebből adódóan alanya lehetett katonai bűncselekménynek. A vád tárgyává tett cselekménnyel a rendőrség állományában elégedetlenségre szított, a szakszervezet honlapjára az ő rendelkezése alapján kerültek fel a vádiratban megjelölt szövegek. Ennek lényege az volt, hogy a rendőri vezetők alkalmatlanok a feladatuk ellátására, elvtelen kapcsolatokat tartanak fenn és egyéb dehonesztáló állításokat tartalmaztak rájuk vonatkozóan a vádiratban írt szövegrészletek. Álláspontja szerint mindezek a vélemény nyilvánítás Alkotmányos jogába nem férnek bele, amely jognak a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló törvény egyébként is bizonyos korlátokat szab. Ezeknek a szövegeknek nagy nyilvánosságra hozatala ugyancsak nem a szakszervezet jogainak gyakorlását jelentették. Mivel a vádlott tudata átfogta, hogy az említett dokumentumok alkalmasak elégedetlenség kiváltására az állomány körében, megvalósította a bujtogatás vétségét. Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását annyiban indítványozta kiegészíteni, hogy a vádlott szolgálati jogviszonya időközben megszűnt. Fenntartotta az ügyész súlyosabb büntetés kiszabására irányuló és részben eltérő minősítésre vonatkozó indítványait. Indítványozta ezért, hogy a másodfokú bíróság a vádlott cselekményeit 2 rb. folytatólagosan elkövetett bujtogatás vétségének minősítse, a vádlottal szemben felfüggesztett fogházbüntetést szabjon ki a lefokozás mellékbüntetés mellett. Egyebekben pedig az ítéletet hagyja helyben.

A másodfokú nyilvános ülésen sem a vádlott védője, sem pedig a vádlott nem jelent meg. A védő a másodfokú iratok 7.sz. alatti beadványában arról tájékoztatta a bíróságot, hogy védenca betegsége miatt a nyilvános ülésen nem tud részt venni. A másodfokú bíróság ezért vizsgálta, hogy a nyilvános ülést a vádlott és védője távollétében megtarthatja-e. A Be.362.§ (3) bekezdése szerint a nyilvános ülést a szabályszerűen megidézett vádlott távollétében is meg lehet tartani, s ha a nyilvános ülés eredményeként megállapítható, hogy a meghallgatása nem szükséges, a fellebbezés elbírálnak. A Be.394.§ (2) bekezdése szerint a vádlott távollétében a nyilvános ülés megtartható, ha a vádlott előzetesen bejelentette, hogy azon nem kíván részt venni. A (3) bekezdés szerint a nyilvános ülés elmulasztása miatt nincs helye igazolásnak. A másodfokú bíróság az előzőekre

figyelemmel megállapította, hogy a nyilvános ülés megtartásának nem volt akadálya, az adott ügyben a védő részvétele nem kötelező, illetve a védője útján a vádlott bejelentette előzetesen, hogy a nyilvános ülésen nem vesz részt, a nyilvános ülés elhalasztását a vádlott és védője nem kérték.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az első fokú ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében a Be.348.§ (1) bekezdése alapján felülbíráta.

A másodfokú bíróság a felülbírálata során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács az eljárási szabályokat betartotta. A másodfokú bíróság nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amely az első fokú ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezetett volna, ezért az erre irányuló védői indítvány nem foghatott helyt.

Megállapítható, hogy az ügyben a Budapesti Katonai Ügyészség emelt vádat, amelynek hatásköre és illetékessége volt a nyomozás lefolytatására. A vádat az Interneten közzétett szövegek képezték. A vádlott ennek az egész ország területén működő rendőri szakszervezetnek a főtitkára, ezért célszerűségi okok is indokolták, hogy a Budapesti Katonai Ügyészség folytassa le a nyomozást. A Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsa pedig a Budapesti Katonai Ügyészség vádemelése alapján járt el, hatáskörébe tartozó katonai bűncselekmény miatt. Mindezek nem jelentették az illetékességi szabályok megszegését a másodfokú bíróság álláspontja szerint. Az illetékesség hiánya egyébként sem vezethetne az ügy hatályon kívül helyezéséhez.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a védőnek az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló indítványa sem alapos azon az alapon, hogy az ügyben elfoglaltsága okán kizárt bíró vett volna részt. A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a vádlott és védője által előterjesztett indítványait, amely az eljáró katonai bíró és Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsának bíráinak kizárására irányult, a 2010. január 25-én kelt 6.Kbki.10004/2010/3. számú végzésében elbíráta, álláspontját ott ezzel összefüggésben részletesen megindokolta, az erre irányuló indítványokat elutasította. A végzésében kifejtetteket a másodfokú bíróság továbbra is fenntartja, ezért az eljáró bíró kizárása miatt előterjesztet hatályon kívül helyezésre irányuló indítvány szintén nem alapos.

A másodfokú bíróság ugyancsak foglalkozott korábban a védő azon indítványával, hogy az eljárás felfüggesztése mellett az Alkotmánybíróság, illetve az Európai Bíróság megkeresése indokolt. A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a 2009. január 23-án kelt 6.Kbkf.10001/2009/3. számú végzésében kifejtetteket a másodfokú bíróság szintén fenntartja, mely szerint nem indokolt előzetes eljárás kezdeményezése az Európai Bíróság előtt, sem az Alkotmánybíróság normakontrollját kérni.

A másodfokú bíróság az ügy eldöntése szempontjából pedig nem tartotta relevánsnak azt a védői bírálatot, amelyik az egyik tanú rendbírásra kötelezését

kifogásolta, továbbá amely szerint az ügy alapját képező vádiratot a bíróság nem közvetlenül a vádlottnak, hanem illetékes előjárójának küldte meg kézbesítés céljából. A Be.70.§ (8) bekezdése szerint katonának - és a vádlott a Btk.122.§ (1) bekezdése alapján rendőrként katonának minősül - kézbesítendő iratot az előjárója útján kell kézbesíteni. Az elsőfokú bíróság tehát a törvény rendelkezése szerint járt el a vádirat kézbesítésekor.

Megállapítható az is, hogy a Budapesti Katonai Ügyészség két vádiratot nyújtott be a vádlottal szemben, törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az ügyeket egyesítette és azokat egy eljárásban bírálta el. Az elsőfokú katonai tanács a bizonyítási eljárása során is betartotta a perrendtartás szabályait, az eljárási törvény betartásával oktatta ki jogaikra és kötelezettségeikre az eljárásban részt vevőket, a bizonyítékként értékelt iratokat pedig felolvasással, illetve ismertetéssel tette a bizonyítás részévé. Nem tévedett akkor sem, amikor a további bizonyításra irányuló indítványokat elutasította, az elsőfokú ítélet 8. oldal 3. bekezdésében kifejtetteket a másodfokú bíróság is helytállónak találta.

Az elsőfokú bíróság a releváns bizonyítékokat számba vette és értékelési körébe vonta. A vádlott tagadásával szemben mérlegelési jogkörében állapította meg a tényállást, mely szerint a vádlott tudtával és beleegyezésével kerültek fel a szakszervezet honlapjára a vádiratban megjelölt dokumentumok. Mérlegelése során az általa kihallgatott tanúk, valamint az iü. informatikai szakértő véleményét, továbbá a releváns okiratok tartalmát vette alapul, álláspontját megindokolta.

A Be.351.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az első fokú ítélet a történeti tényállás megállapításait illetően mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól - ilyenre egyébként sem a vádlott, sem a védő nem hivatkozott a fellebbezés indokolásában - és a másodfokú eljárásban sem merültek fel olyan körülmények, amely alapján szükséges lett volna további bizonyítás lefolytatása.

Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása csak a vádlott személyi körülményében bekövetkezett változásra figyelemmel szorul kiegészítésre. Figyelemmel a másodfokú iratok 5.sz. alatti a 005/2353/2010. számú parancsára, a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa azzal egészíti ki az első fokú ítélet tényállását a Be.352.§ (1) bekezdés a/ pontja alapján, hogy "A vádlottat 2010. augusztus 31. hatállyal nyugállományba helyezte."

E kiegészítéssel a másodfokú bíróság az első fokú ítéletet felülbírálatra alkalmasnak találta.

A másodfokú bíróság a vádlott felmentésére irányuló fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Az előzőekben írtakra figyelemmel megállapítható, hogy az elsőfokú katonai tanács megalapozott tényállást állapított meg, amely alkalmas a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítására. Ezért a vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentésre irányuló indítvány eredményre nem vezethetett. Az elsőfokú bíróság ítélete 8. oldal 1. bekezdésében kifejtett álláspontjával, amelyeket a rendelkezésre álló és megvizsgált bizonyítékok mindenben alátámasztanak, a másodfokú bíróság is egyetértett. Eszerint kétséget kizáró módon megállapítható, hogy a vád és ítéleti tényállásban leírt dokumentumok a vádlott tudtával és akaratából kerültek fel a honlapra.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és helyesen állapította meg, hogy ezzel elkövette a Btk.357.§ (1) bekezdésébe ütköző bujtogatás vétségét, és a B.V.214/2009. számú vádiratban leírt cselekmény szintén e bűncselekménynek és nem szolgálati tekintély megsértése büntettének minősül. Tévedett azonban, amikor a vádlott terhére rótt bűncselekményt 1 rendbeli folytatólagosan elkövetett bujtogatás vétségének minősítette.

A Btk.357.§ (1) bekezdésébe ütköző vétséget az a katona követi el, aki katonák között az előjáró, a parancs vagy általában a szolgálati rend vagy a fegyelem iránt elégedetlenséget szít és ezért 1 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

A másodfokú bíróság nem értett egyet azzal a védői érveléssel, hogy a vádlott a bűncselekmény elkövetése szempontjából az általa betöltött funkció miatt nem tekinthető katonának, ezért katonai bűncselekmény alanya sem lehet.

A vádlott a cselekmény elkövetésekor főtitkár volt, és a Rendőr-főkapitányság rendelkezési állományába tartozott. A vádlott tehát hivatásos rendőr volt a cselekmények elkövetésekor. A HSzt.44.§ (1) bekezdés h/ pontja szerint a fegyveres szerv személyi állományába tartozó, de a fegyveres szervnél szolgálati beosztást be nem töltött személyt rendelkezési állományba kell helyezni, ennek megfelelően a fegyveres szerv rendelkezési állományába tartozik, akit függetlenített szakszervezeti tisztségbe választottak tisztsége betöltéséig. Ugyanezen § (3) bekezdése szerint a szakszervezeti tisztségviselők jogai és kötelezettségei - tisztségük ellátására vonatkozó kivételével - azonosak a szolgálati beosztást betöltőkével. A bíróság álláspontja szerint ezért nem vonható le olyan következtetés, mint amelyet a védői érvelés is tartalmaz, hogy a vádlott katonának nem tekinthető, hiszen a törvény rendelkezései szerint kötelezettségei azonosak a szolgálati beosztást betöltőkével. A HSzt. külön rendelkezik azokról, akiknek a szolgálati viszonya szünetel és az 51.§ (2) bekezdés szerinti megkülönböztetés alapján e személyek a szolgálati viszonyból származó jogokat nem gyakorolnak. Ezek a hivatásos állomány olyan tagjai, akiket országgyűlési képviselőnek, főpolgármesternek, polgármesternek megválasztottak és a szünetelés időtartama a

jelöltség nyilvántartásba vételétől a választás befejezéséig, illetve megválasztása esetén a mandátuma igazolásáig tart. A vádlottnak szakszervezeti tisztségviselőként tehát nem szüneteltek azok a jogai és kötelezettségei, amelyek a rendőrség hivatásos állományú tagjaként megillették, illetve kötelezték. Az erre irányuló védői hivatkozás tehát a HSzt. rendelkezéseit alapul véve téves. A Btk.122.§ (1) bekezdése alapján pedig a rendőrség hivatásos állományú tagja katonának minősül. Mindezek alapján megállapítható, hogy nem tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a vádlott bár tisztsége miatt rendelkezési állományban volt, lehetett katonai bűncselekmény alanya.

A Legfelsőbb Bíróság ugyanígy foglalt állást a BH2000/49. számon közzétett eseti döntésében, amikor megállapította, hogy a rendőr büntető anyagi jogi értelemben katona, akire a függelmi viszonyok akkor is kötelezőek, ha szakszervezeti tisztségviselőként jár el.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem alapos a védő azon érvelése sem, hogy a vádlott szakszervezeti jogosítványait gyakorolta, illetve a szabad véleménynyilvánítás jogával élt, amikor a terhére rótt cselekményeket elkövette.

A másodfokú bíróság szerint helyesen járt el az elsőfokú katonai tanács, amikor az Alkotmány, az Egyesülési Jogról szóló 1989. évi II. törvény, a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény, a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjairól szóló 1996. évi XLIII. törvény és az Alkotmánybíróság 8/2004. (III.25.) AB határozatában foglaltakat értelmezte, az abban kifejtetteket összevetette a vád tárgyává tett cselekménnyel.

Az Alkotmánybíróság a 8/2004 (III.25) AB. határozatában vizsgálta, hogy a Hszt. rendelkezései megfelelnek-e az Alkotmány rendelkezéseinek. Határozatában kifejtette, hogy mely körben korlátozhatóak a hivatásos állományú alkotmányos jogai, figyelemmel azokra az érdekekre, amelyek a fegyveres szervek megfelelő működéséhez kötődnek. Az elsőfokú katonai tanács ítéletének 9. oldal 4. bekezdésében helyesen idézi az Alkotmánybíróság határozatának III/5. pontjában írtakat.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint, amely egyező az Alkotmánybíróság határozatában kifejtettekkel, a katonai életviszonyok között a bírálat, a nyilatkozat és a véleménynyilvánítás korlátozása egyrészt a fegyveres szervek feladatellátása zavartalanságának biztosítása céljából szükséges, másrészt a szolgálati viszony sajátosságaira tekintettel nem minősíthető aránytalannak sem. A Hszt. hatályos rendelkezései nem tekinthetők alkotmányellenesnek, amelyek korlátozzák ezen szabadságjogok gyakorlását és a szakszervezet fegyveres szerven belüli működését.

A Hszt.29.§ (2) bekezdésében határozza meg a fegyveres szervek keretében működő szakszervezetek jogosítványait. E szerint a szakszervezet jogosult, hogy a

fegyveres szervben belül működjön és tagjait tevékenységébe bevonja, a hivatásos állomány tagjait az anyagi, szociális és kulturális valamint az élet- és szolgálati körülményeket érintő jogaikról és kötelezettségeiről tájékoztassa, tagjait a szolgálati viszonyt érintő körben a szervezeti egységgel szemben, illetőleg az állami szervek előtt, meghatalmazás alapján pedig az élet- és szolgálati körülményeiket érintő kérdésekben bíróság, más hatóság és egyéb szervek előtt képviselje. A Hszt. 31.§ (1) bekezdése szerint a szakszervezet jogosult a hivatásos állomány tagjait, illetve a szervezetét közvetlenül érintő jogellenes intézkedés, mulasztás ellen kifogást benyújtani. A kifogást az állományilletékes parancsnokhoz kell benyújtani, ha pedig az állományilletékes parancsnok a kifogással nem ért egyet, egyeztetésnek van helye.

Az előző törvényhelyek alapján megállapítható, hogy a vádlott nem az említett jogosítványokat gyakorolta, amikor a vádiratban írt dokumentumoknak a szakszervezet honlapján nyilvánosságot adott. Ezek a dokumentumok nem a Hszt.-ben írt célok megvalósítását szolgálták, nem érdekvédő funkciót töltöttek be, hanem objektíve alkalmasak voltak arra, hogy a hivatásos rendőri állomány körében az előjárók ellen elégedetlenséget szítson.

A bíróság álláspontja szerint nem alapos a védő azon hivatkozása sem, hogy a vádlott a véleménynyilvánítás jogát gyakorolta cselekményei elkövetésekor. Az Emberi Jogok Bírósága - miként arra az Alkotmánybíróság is határozatában hivatkozik - gyakorlatában úgy foglalt állást, hogy a kritikai, de jobbitó szándékú és a meglévő problémák feltárásával, azok kiküszöbölésére irányuló vélemények nem korlátozhatóak a hivatásos állomány körében sem. A vádlott által közzétett dokumentumok azonban nem tekinthetők ilyennek, azok egyoldalú és valóságtartalmukat illetően is nehezen ellenőrizhető bírálatokat fogalmaznak meg, amelyek az említett körbe nem illeszthetők. A Hszt.18.§ (5) bekezdésében írtak szerint a szolgálati rendet és fegyelmet veszélyeztető sajtóterméket a hivatásos állomány tagja nem állíthat elő és nem terjeszthet. A másodfokú bíróság álláspontja szerint e tilalomba ütközött a vádlott azon cselekménye, hogy a vádiratban írt dokumentumokat a nagy nyilvánosság számára hozzáférhetővé tette.

Az elsőfokú katonai tanács helyesen hivatkozott továbbá a bírói gyakorlatra, amely megjelenik a BH1998/115. számon közzétett eseti döntésben foglaltakban. Ezek szerint a bujtogatás nem célzatos bűncselekmény és eshetőleges szándékkal is elkövethető. A vádlott tudatának mindenféleképpen át kellett fognia, hogy a szakszervezet honlapján megjelenő dokumentumok alkalmasak elégedetlenség szítására, az előjárókkal szembeni elégedetlenség felkeltésére, előidőzésére vagy fokozására. A bírói gyakorlat szerint továbbá - mivel e bűncselekmény a szolgálati rendet támadja - valós tények közlésével is elkövethető.

A vádlott tehát maradéktalanul megvalósította a Btk.357.§ (1) bekezdésében írt bujtogatás törvényi tényállási elemeit, ezért a felmentésre irányuló vádlotti és védői fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A másodfokú bíróság egyetértett az ügyészi indítvánnyal, mely szerint a vádlott cselekményei nem teljes egészében tartoznak a Btk.12.§ (2) bekezdése szerinti folytatólágosság egységébe, mivel azokat részben 2007-ben, részben pedig 2009-ben valósította meg és a két cselekménysor között tehát másfél év telt el. Ezért az ügyészi indítvánnyal egyezően az első fokú ítéletet megváltoztatta és a vádlott cselekményét 2 rb. folytatólágosan elkövetett bujtogatás vétségének minősítette, mivel a folytatólágosság feltételei a 2007-es és 2009-es rész-cselekmények vonatkozásában külön-külön megállapíthatóak.

A másodfokú bíróság a vádlott büntetésének súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezést nem tartotta alaposnak.

Az elsőfokú katonai tanács helyesen vette számba a bűnösségi körülményeket, ennek során azonban további enyhítő körülményként kell értékelni, hogy a vádlott szolgálati viszonya időközben megszűnt. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottal szemben az enyhítő szakasz alkalmazásával pénzbüntetést szabott ki, helyesen határozta meg annak napi tételszámát, amely arányos a vádlott terhére rótt bűncselekmények tárgyi súlyával. A másodfokú bíróság a pénzbüntetés napi tételeinek összegének megállapításával is egyetértett, amely arányban áll a vádlott személyi- és jövedelmi viszonyaival. Ezért nem értett egyet a vádlottal szemben felfüggesztett szabadságvesztés kiszabására irányuló ügyészi indítvánnyal.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor a vádlottal szemben katonai mellékbüntetésül lefokozást alkalmazott. A vádlott szakszervezeti tevékenységét felhasználva nagy nyilvánosság előtt valósította meg függelemsértő bűncselekményét, amely miatt rendfokozat viselésére a továbbiakban méltatlanná vált, függetlenül a szolgálati viszonya megszűnésétől.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért a rendelkező részben írt változtatást követően azokat - helyes indokainál fogva - a másodfokú bíróság helyben hagyta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be.372.§ (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2010. december 8.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok sk. a tanács elnöke, Dr. Török Zsolt hb. ezredes sk. előadó bíró, Dr. Mészáros László hb. ezredes sk. bíró

A Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsának ítélete a rendelkező részben írt változtatással jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2010. december 8.

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Tóth Mihályné
tisztviselő